

CSIKILAPOK

Felelős kiadó: Özv. Vukár Lajosné	Előfizetési ár:		Nyúlteri közlemények díja soronként 1 Pengő. Késziratokat nem adunk vissza. Hirdetési díjakat a legolcsóbban számítjuk. Kiadóhivatal: Csalásteredő, Apafi Mihály-utca 15. sz.	Felelős szerkesztő: vitéz Révész György
	Egész évre Félévre	Pengő 10.— Pengő 5.— Külföldre egy évre 20 Pengő. Megjelenik minden vasárnap.		

A cseléd ügy.

A kormány elkészítette az országos munkaerő gazdasági bizottság létesítéséről szóló rendelettervezetet. Ennek a bizottságnak feladatköre a munkaerők ésszerűbb felhasználása, a tervek kidolgozása és végrehajtása.

A kormány minden vonalon dicsőítő gyorsasággal cselekszik. Így rövidesen érélyesen hozzá nyúl a cselédkérdéshez. Ehez az olyan sokat vitatott sokréttü közügyhez, amelyet akkora igyekezettel sikerült eddig a legtökéletesebben összerontani.

A visszatérés után a cselédkérdésnek soha nem látott „sakirodalma” támadt. A népmentésnek egyik válfajaként holdog és holdogtalan rendezni kezdte a falu jövőd székely anyáit. Akciók indultak, amelyeknek nyomán a székely leányok invázió sserűden előzőnlődtek a fővárost.

Ismerjük az eredményeket. A nagy város egészségtelen levegője sok mindent elrontott a lelkekben. Az összkonforttal, a hideg-melegviz előnyivei megismerkedett jövőd székely anyák már idehaza nem akarják megismerni a kutat, a gyermekáldás sokat tanított menetrendjéből pedig a pelenkamosást irtozással törölték. Pest megrontotta őket. Utólag megállapíthatjuk, hogy aki leányainkat kiemelte közülünk valószínű jót akart, de nagyon mellé fogott a dolognak.

Most rövidesen kormányrendelet jelenik meg, amely szerint csak a sok gyermekes családok tarthatnak cselédet. Egészséges, becsületes intézkedés. Egyszerre majdnem minden irányban huszárosan rendet teremt az ügy körül.

Sok munkaerő felszabadul. Így első sorban felszabadulnak azok a henyélő nagyságaink, akik gyermeket nem akarnak s akiknek tunya hassontalan életük megmételtyesték a környezetébe került cselédek egész lelkét. Milyen lehet az ilyen gyermek nélküli nagyvárosi cselédtartás, mit láthat, mit tanulhat egy ilyen házban a „hástartási alkalmazott”. Nem sok jót. A cselédek megrontása, semmi munkát vállalni nem akaró kényelemsszeretete a pelenkamosástól irtozó természetű csak ilyen környezetben születhetett meg. A rossz példa ragadós. A gyermek nélküli családnak semmi szüksége cselédre. Fogja meg a munkát a ház urnöje. Kevesebb ideje marad fodrászra, manikűrre, kalandra, szabónőre, komissziósásra, bridgre, pihezésre és főleg cselédrontásra.

A cselédkorszónak mindjárt megváltozik a témaköre. Cseléd csak olyan házból kerülhet ki, ahol gyermek van. Tehát a helynek nem lehet fokmérője a gyermek száma. Ahol gyermek van ott pelenka is előfordul, következés sserint azt mosni kell. A cseléd hasról csak a gyermek iránti

szeretetet, a családi melegséget hurcolhatja fel a vasárnapi nagy cseléd borszére, ahol ki szokták oserélni heti tapasztalataikat, ahol a helyek értékét megbeszélik s ahol végeredményben kialakul a cseléd erkölcs.

A kormány rendelkezése éppen időben jön. Egy percig sem szabad azzal késkedni. Legfontosabb pedig az, hogy erélyesen, kérihetetlenül végrehajtsák. Haboru van. Fogja meg a murkát minden magyar ember. A magyar nő is adjon oda komolyan a jövőd életünnek ehhez a komoly kitartáshoz. Felháborító, amikor akadnak olyanok, akik egyszerűen nem akarják tudomásul venni az idő sulyosságát. Csak tovább játszik a maguk urhánám életüket, amelytől végeredményben megmételtyedik a cselédkérdéstől kezdve minden társadalmi problémánk. Azon vesszük észre, hogy távolodunk egymástól. Miért, mert nem akarjuk egyformán vállalni azt a munkát, amelyet nemzetünkre rákenyszerít a haboruval járó erőfeszítés.

Nem tudjuk elég lelkesedéssel hangoztatni, hogy a kormánynak ezzel a cseléd rendelkezésével egyik legsúlyosabb, legégetőbb ügyünk került napirendre. Ha sikerül a végrehajtást drasztikus komolysággal keresztül vinni, akkor a magyar társadalom belső élete akkora egészséges lélegzethez jut, amelynek következményei szinte beláthatatlanok.

Bocsánatot kérünk.

Vannak dolgok...

Vannak dolgok, amiket nem szabad elhalgatni. Bűnös könnyelműség csak úgy keresztül lépni életbevágó kérdéseken. Ilyen többek között az a természetünk, hogy egymás bajával szemben sokszor teljesen érzéketlenek vagyunk. Valahogy nincsen helyén a szívünk. Vannak közöttünk emberek, akik egy becsületes multat végig dolgoztak, velünk együtt vállalták a közös sorsot. Közösségi munkások, magyarok voltak a szónak olyan értelmében, hogy életek a magyarságért és soha nem a magyarságukból éltek. Szerények, önzetlenek, áldozatosak és dolgozók voltak. Saomorú, hogy az ilyen szerű emberek elismerésének nincsen közöttünk foruma. Azután valljuk csak meg egészen nyíltan, hogy mindenki horszasztóan el van foglalva saját magával. Embertársa, magyar testvére számára nem marad semmi ideje. Ha valakit közülünk méltánytalanság, igazságtalanság ér, nem nagyon állunk ki érte. Inkább felre állunk, legjobb esetben sajnálkozunk. A kisebbbgi évek egy magasabb közösségi életre tanítottak. Emlékezzünk csak vissza milyen tökéletesen dolgozott ez a lelki együttesünk. Ha valakit bántott az akkori hatalom, egy pillanat alatt a legfenyegetőbb együttérzéssel állottunk ki egymás mellett. És ez erőt jelentett. Olyan erőt, amely megszépítette az életünket és a jövőnkbe vetett hitünket. Gondolkozzunk csak és mindent ne felejtsünk el....

Elvetemültségek.

Belekérültünk a haboru poklába. A mult hetekben halált szidítottak városaink békés lakosságára az ellenséges repülők. A romokon, a halálra sebzett emberek megpróbáltatásán azonnal jelentkezett az elvetemültségek egész sorozata. Kolozsváron lelkiismeretlen gonosztevők kifosztották az elhagyott lakásokat. Máshol megtörtént, hogy ovóhelyre siető emberektől a tulajdonosok „belépti díjakat” szedtek. Megáll az ember esze, hogy mire képesek ezek a fenevadak. Hirtelen, hogy ilyen kegyetlen vámszedői akadjanak a nyomoruságunknak. Ha hurokra kerülnek ezek a fosztogatók, akkor egészen biztosan halál vár rájuk. Legkevesebb, amit megérdemelnek az akasztófa. A társadalmunknak pedig az a kötelessége, ezzel a megdöbbentő jelenséggel szemben, hogy azt megbélyegezze, a maga ítéletével mindenkét távolartison a jövőben hasonló ocsmany bűnöktől.

Készen kell álljunk.

A legtöbb baj forrása az, hogy az egész haborus életünk bizonyos régi beidegzettségén szalad. Mindenki azt hiszi, hogy a haboru a könnyű pénzszerzésnek, a gyors meggazdagodásnak az ideje. Mint a másik haboruban volt. Az első pillanatra láthatjuk, hogy nem így van. Kiábrándulások érik azokat, akik azt hiszik, hogy harácsolhatnak. Kormányemberek, közigazdászaink nyilatkozatából tudjuk, hogy haboru vagyont nem tőrnek meg. Kár tehát olyan önző, egymást agyonpró elvakultsággal rohanni a javakért. Főleg kár azért, mert közben eltűnnek szemünk elől a nagy haborus célok és áldozatok. De nem is lehet azt tőrni, hogy mialatt egyik magyar vért hullatja, teszi épségét áldozza a haza védelmében, addig szerencsésebbje idehaza dagadtra hízalja magát a földi javak szerzésében. Ezt egyszer a legérthetőbb módon mindenkinek tudomására kell hozni. Fel kell készíteni a magyar társadalmat olyan berendezkedésre, amelyben minden pillanatban vagyonával és életével készen álljon a végső haborus cél érdekében. Amig es nem valósul meg, addig nem lesz egészséges mozgató rugója a haboru akarásainknak. Egyszóval a haboru ügyét az egész nemzetnek egyformán kell vállalnia annak minden kockázatával és terhével.

Megvételre keresek:

Keretfűrészt (Gattert)
16-24"-tól 35"-ig és iparvágányt
Bíró András, Balatonszentgyörgy

Fajtiszta borjuk és tehének eladók
Zsögödben, Nagy Imrénél. 3-3

